

Мряморните колонади
знаят всеки тъмен грях
и безстидните наслади
сякаш сплитат се по тях.

Вечер в песчрни арени
гладиаторският меч
вжрху братята рождени
шепне смъртоносна реч.

И тжлпите сж честити
щом настржхналия лжв
жаждата си с кржв насити —
с топла чловешка кржв.

Но по белите туники
черен знак е начертан —
над тжлпите многолики
дебне огнен великан.

И ето веднжж великана настржхна
и мжлния блесна по гневния лик;
студена струя от смущение лжхна
и трепнаха залите в ужас велик.

И с грохот страхотен Везувий разтресе
могщците стави на каменен стан
и трепетжт странен за миг се понесе
от сграда на сграда като гост непризван.

„Везувий, Везувий!“ — ведно вжзридаха
смутени и бледи мжже и жени.
„Везувии, Везувий!“ И смжртна уплаха
сжрцата безгрижни за миг вледени.